

Manuel FORCADELA

## Sete epístolas de ninguén

I

O mago leva a cabo procesos sorprendentes.

Converte un pano branco en fitas de mil cores.  
Divide en tres fragmentos un corpo de muller,  
Sen sangue nin saloucos.

Extrae do seu chapeu

Obxectos imposibles e pombas, artificios  
Que deixan un bulicio incrédulo no público.

Mais todo está suxeito á lei da falsidade,  
Engano que a mirada non pode descubrir,  
Sinal de que os sentidos oh sempre nos enganan.

Porén entre os poetas non hai outra habelencia  
Que aquela que radica no emprego da linguaxe.  
Recursos que abren fendas de luz e de tristeza.

A música da voz dispara entre os foguetes  
De pólvora e naufraxio algún espello roto  
Mais sempre existen aves e xílgaros e canto.

Non hai ningunha maxia no voo da poesía.  
Hai arte e sortilexio, procura dunha porta  
Que dea para un prado con lúas acendidas,  
Que dea para un pozo con auga de diamantes.

II

O mago só pretende abrir unha ilusión,  
Levarnos para un porto distante e confesar  
Que o barco e máis as augas non eran verdadeiros.

Non hai ningún disparo nin cólicos de cinza.

Aqueles que, porén, se entregan á linguaxe  
E seguen os camiños dos signos e da tarde  
E van por unha estrada de brétema e carbón  
Portando a súa bagaxe de follas impregnadas,  
As follas que deitaron as árbores no chan,  
As follas que escribiron os meses devalando,  
Oh eses nunca chegan, xamais arribarán  
A portos que non teñan area nin salitre.

O curso das súas linguas irá de frase en frase  
 Seguindo un río lento de augas enlamadas  
 E logo dunha longa, escura travesía,  
 Por illas como verbos e bosques adxectivos,  
 Verán aneis de ouro xacendo no fondal  
 De vidro transparente dun cálido meandro.

E iso será todo.

As augas levarano

Despois cara a Ningures, o reino no que impera  
 Penumbra, esquecemento.

### III

Por grande que se mostre en número e valor  
 A maxia está cinxida a enganos e accidentes.  
 É fume que se esvae, fariña que non queda,  
 Disposta ante a mirada soamente algún segundo.  
 O froito do poeta, tal árbore de outono,  
 Madura co vagar das letras máis escuras  
 E forma signos brancos, rotunda exhalación  
 Que deixa unha pegada de lúas e mazás  
 Na carne da tristeza.

Os magos e os poetas habitan illas grandes,  
 Remotos santuarios erguidos para a luz,  
 E levan o desprezo do outro como emblema  
 Pois saben ben os magos que nunca erixirán  
 Máis fábulas que un leve disparo de beleza,  
 Materias tan caducas que viven na lembranza  
 Soamente algún segundo.

Se os magos teñen luces, escenas, auditorios,  
 Os pozos dos poetas son torres afundidas,  
 Lugares imposibles, sen lámpadas ou vidros,  
 Tal minas ou cavernas de rara estalactita.  
 Ninguén quere saber das obras que executan,  
 Mais eles non recúan, seguros erguen voos  
 Por riba de palacios, bazares e teatros.

### IV

Innúmeras resultan as décadas precisas  
 No asalto dos castelos que gardan o poema;  
 Sen cómputo posible as horas necesarias  
 Na loita por abrir da lingua o baluarte.  
 Que escasos son, poren, os días relativos  
 Á fábrica do engano. Que axiña se executan  
 Falacias, ilusións, fantasmas irisadas  
 De asombro ou de sorpresa.

Percorres os camiños

E dás con moitos magos, rotundos na súa farsa  
 De luces e de brillos fulxindo no teatro.

Mais raros son, porén, os días do poeta.  
 Embarcas nunha nave e escoitas o cantar  
 Dun lento acordeón, as fráxiles secuencias  
 De pauta escurecida, as liñas que abre a néboa  
 Dispondo o seu vagar de soños sobre a música.  
 Daquela sentes dor, espiñas de tristeza,  
 E vas entre os salgueiros no curso dalgún río,  
 Febril e condenado, por veces disparando  
 Palabras contra a tarde no fondo da distancia.  
 E sabes que esa foi a luz da túa xornada.  
 Celeste epifanía que afunde o cadaleito  
 De maxia entre envoltorios inútiles de plástico.

## V

Propoño que executen os magos contra un muro  
 E deiten logo as caixas con panos e barallas,  
 Con pombas e coellas, chapeus e longas cordas  
 No fondo dos seus túmulos cavados con aplausos.  
 Que sexan esquecidas as fórmulas atroces  
 Que ousaban propagar, os trucos e os enganos  
 Que tiñan como fonte de soldo e alimento.  
 Que sexan castigados tamén os que formulan  
 Inéditas manobras falaces para os ollos.  
 Que erixan pola contra teatros para o canto  
 E neles avenidas con ríos de tristeza,  
 Docísimos meandros de frutas e de harmonios  
 E músicas fervidas en órganos de auga.  
 Que alguén comece xa o fío dos disparos:  
 Disparos contra as luces, metralla contra os brillos  
 De falsos ouropeis, granadas que derruben  
 Os círculos de cinza da caixa dos espantos.

## VI

As torres erixidas, os pozos escavados,  
 Os ríos as murallas, os bosques, os palacios,  
 Son signos de tristeza, do esforzo por chegar.  
 Mais nunca chega nada, Ninguén xamais encontra,  
 E o mundo vira e vira, perpetua virazón,  
 Os astros contra o fondo da noite entre planetas.  
 Por iso os magos gañan insólitos denarios,  
 Tesouros arrincados da carne entre pregarías,  
 Pois teñen a valía da tráxica ilusión,  
 O prezo acrecentado da fábrica do engano.  
 Maldito ilusionista aquel que se fornece  
 De roupas e atavíos azuis para a falacia,  
 Maldito quen proxecta con luces sobre o fondo  
 Da vida unha mirada de túnicas e brillos,  
 Aquel que desdebuxa a lúa sobre o mar  
 E erixe longas flores do amor e da esperanza.

Que nada está deito e todo cesa e cesa.  
E os triunfos son instantes. E eternas as saudades.

## VII

O tempo que se abre despois da primavera,  
Nos días en que o signo do estío se espaxa,  
É sempre unha silente mensaxe de fulgor,  
O xeito en que a harmonía dos astros me convoca  
A entrar nos arrecendos da sombra das maceiras  
Son ordes deliciosas, mandatos sen espiñas,  
Rigores que no corpo encontran sempre un eco,  
Pois van desde a distancia tanxendo vellas harpas,  
Os campos procurando coa raiba dun arroio.

E as nubes que desprazan volumes de algodón  
Manchados con inverno non saben que están pondo  
Un trazo de distancia nos límites da tarde,  
Non saben que me deixan atrás nestas fronteiras  
Se vou seguindo un lume de soles en crepúsculo,  
Camiños vomitados por ventos fuxidíos.

Por iso teñen formas de sono e de preguiza,  
Figuras de deformes penínsulas ou illas,  
Estraños continentes perdéndose entre a néboa.  
Son corpos arrincados aos ríos coa calor,  
Fantasmas erixidas da terra humedecida,  
Fragancias trastornadas na terra cando seca.  
As nubes cos seus brillos fuxindo para o sur,  
As nubes debuxando efémeras paisaxes.